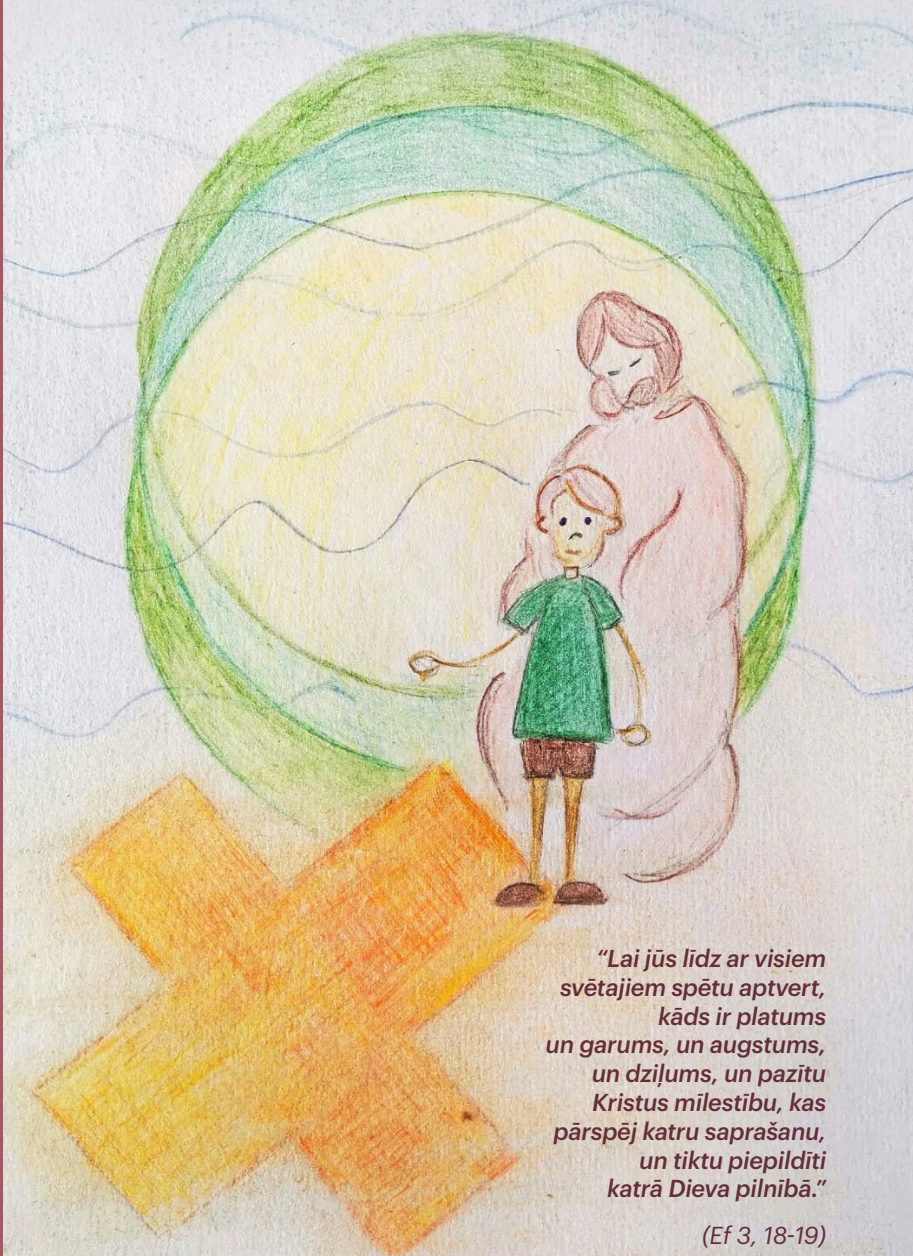

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2024
OKTOBRIS

Kāpt kalnā

*“Lai jūs līdz ar visiem
svētajiem spētu aptvert,
kāds ir platums
un garums, un augstums,
un dziļums, un pazītu
Kristus mīlestību, kas
pārspēj katru saprašanu,
un tiktu piepildīti
katrā Dieva pilnībā.”*

(Ef 3, 18-19)

“PIE JĒZUS CAUR MARIJU”

Esiet sirsnīgi sveicināti, “Kāpt Kalnā” lasītāji!

Pirms daudziem gadiem, kad biju vēl students, pirmo reizi gāju svētceļojumā uz Aglonu. Tas mani ļoti iespaidoja garīgi pozitīvā ziņā. Tika lietota kardināla Juliana Vaivoda devīze “Pie Jēzus caur Mariju”. Pēc dažiem mēnešiem satikāmies svētceļnieku salidojumā Rīgā, dzīvoklī. Pie sienas ieraudzīju rožukroni ar ļoti nodilušām koka zili-tēm. Jautāju mātei, vai viņa apzinās tā milzīgo vērtību, jo no daudzu gadu lūgšanām krelles bija palikušas mazākas, izmainījušas sākotnējo formu. Izrādījās, ka

viņa to bija dabūjis no kādas klostermāšas, kura savā laikā to bija uzdāvinājusi.

Rožukronis – Dievmātes mīļākā lūgšana, caur kuru mēs katrs ļoti tuvojamies Viņas Dēlam Jēzum Kristus!

Viss oktobra mēnesis katoļu Baznīcā ir īpaši veltīts Dievmātei kā Rožukroņa Karalienei. Ticīgā tauta kopā ar priesteri, garīdznieku tiek aicināta katru dienu šajā mēnesī lūgties rožukroni, lai izdzīvotu, pārdomātu, kontemplētu Evaņģēliju kopā ar Mariju un Jēzu.

Ir aprēķināts, ka mazs bērns vidēji dienā vārdu “mamma” atkārto apmēram trīspadsmit reizi. Vai tas bērnam apnik? Izrādās, ka nē, nekad! Bet varbūt mātei tas apnik? Arī nē. Viņa reaģē uz katru bērna saucieni.

Līdzīgi ir ar rožukroņa lūgšanu. Arī Marija ir mūsu Māte. Kad mēs lūdzamies rožukroņa lūgšanu, kļūstam līdzīgi mazam bērnam. Mēs sveicinām Mariju ar cerņģeļa Gabriela vārdiem: “Esi sveicināta, Marija...” Vissvētākā Jaunava Marija priecājas un pa-

griez savu ausi, lai mūs sadzirdētu un uzklausītu. Viņai ir nepieciešamas visas mūsu sirds lūgšanas, lai tās aiznestu kopā ar mūsu lūgumiem un pateicībām sava Dēla priekšā. Īpašas, mīļas lūgšanas Dievmātei ir tās, kuras veltītas par grēcinieku atgriešanos, mieru pasaulē un mieru cilvēka dvēselē.

Kad Dievmāte 1917. gadā parādījās bērniem Fatimā vai Lurdā 1858. gadā, Viņai vienmēr rokās bija rožukronis, uzsverot tā īpašo, neizmērojamo, lielo nozīmi katrā cilvēka pestīšanas dzīvē.

Vatikānā Siksta kapelā uz sienas ir uzgleznots liels attēls. Tajā parādīta “Pēdējā

Tiesa”, daudz personu: Jēzus Kristus, līdzās Viņam – V. J. Marija, eņģeļi, apustuļi un pārējie cilvēki paceļas no zemes uz debesīm. Viens gleznas fragments īpaši pievērš skatītāju uzmanību – lūk, parēns Dieva Gars velk no bezdibeņa cilvēku, kurš pieķēries rožukronim.

Kādu reizi pāvestam Pijam IX pajautāja, kurš Vatikāna dārgums ir visbrīnīgākais. Atbildot pāvests izvilka rožukroni un, pacēlis to virs galvas, teica: “Lūk, visbrīnīgākais Vatikāna dārgums!”

Francijā bīskapam vajadzēja izšķirties iesvētīt vai neiesvētīt par priesteri nākamo jauno Arsas prāvestu Jāni Vianeju. Bīskapam bija lielas šaubas, jo Jānim Marijai Vianejam ļoti nepadevās mācības, bija grūta galva. Tad bīskaps uzdeva Vianejam jautājumu: “Vai māki lūgties rožukroni?”, “Mīlu šo lūgšanu!” atbildēja Jānis Vianejs. Bīskaps izlēma: “Iesvētīsim viņu, būs labs priesteris.” Un mēs zinām, ka vārdi piepildījās!

Divas dienas pirms nāves svētajam tēvam Pio pajautāja, ko svarīgu viņš vēlētos

pateikt cilvēkiem. Tēvs Pio atbildēja: “Vēlos aicināt visus grēciniekus no visas pasaules, lai viņi mīlētu Dievmāti. Lūdzieties vienmēr rožukroni, lūdzieties tik bieži, cik tas iespējams. Sātans centīsies vienmēr to iznīcināt, bet tas viņam nekad neizdosies. Tā ir Viņas lūgšana, kura ir Karaliene un valda pār visiem. Tā ir Viņa, kura mūs iemācīja lūgties rožukroni, tāpat kā Jēzus iemācīja mūs lūgties “Tēvs mūsu”.

Dārgie lasītāji, novēlu, lai jūs ikdienas steigā atrastu laiku Dievmātes mīļākajai, spēcīgākajai lūgšanai! Lai katra lūgšana pārveido un piepilda jūsu dvēseli ar patiesu Dieva Svētā Gara prieku un mieru!

Ar sirsnīgiem sveicieniem
no Cesvaines,
pieminot jūs savās lūgšanās –
paulīniešu tēvs Jānis Vilaks

PRIESTERIEM NEPIECIEŠAMA MŪSU LŪGŠANA

Laikā, kopš Gulbenes draudzē kalpo priesteris Gāitis, esmu piedzīvojis gan lielu prieku, gan dziļu vilšanos. Bija brīži, kad izsaucos: “Cik skaisti!”, un bija brīži, kad nācās jautāt: “Nu kāpēc tā?”

Par mazās Terēzītes dzīvi rakstīts, ka svētceļojuma laikā Itālijā Terēze ievēroja, ka priesteriem, neskatoties uz viņu “cēlo aicinājumu”, piemīt arī dažādi trūkumi. Viņa saprata, ka par priesteriem ir jālūdzas, jo arī viņi ir “vāji un trausli”.

31. augustā Gulbenē notika Rožukroņa novennas par priesteriem un konsekrēto kārtu dalībnieku tikšanās. Es ieradot uz adorāciju, Svēto Misi un paliku arī uz sadraudzību, dalīšanos un Svēto Rakstu pārdomām, lasot vēstuli Ebrejiem. Mani uzrunāja vārdi no 5. nodaļas 1.-2. panta: “Katrš augstais priesteris, kas izraudzīts cilvēku labā no cilvēku vidus, ir iecelts kalpošanai Dievam – pienest upurdāvanas un upurus par grēkiem. Tāds spēj just līdzī nezinātājiem un maldīgajiem, jo arī pats ir nespēka apņēmts.”

Tās pašas vājības, kas piemīt man, piemīt arī priesteriem. Kas gan es esmu, ka iešu “tiesāties” ar priesteri? Kad gribas padoties un ļauties izmisumam, atmodinu sevi vārdus no Rakstiem: “Jūs vēl nesat līdz asinīm cinījušies pret grēku un esat aizmirsuši iedrošinājumu, kas jūs kā dēlus uzrunā: mans dēls, nenicini Kunga

pārmācību, nedz zaudē dūšu, kad viņš tavus grēkus uzrāda; ko Kungs mīl, to taču viņš pārmāca un šausta katru dēlu, ko viņš pieņem.” (Ebr 12, 4-6)

Pavardot šo sestdienas pēcpusdienu kopā ar priesteri Pāvilu, kurš ir šīs aktivitātes aizsācējs Latvijā, un ar ticīgajiem no citām draudzēm ieguvu plašāku skatījumu. Labāk sapratu vārdus no Pētera 1. vēstules 5, 9: “Tam turieties pretī stipri ticībā, zinādami, ka tās pašas ciešanas ir uzliktas jūsu brāļiem pasaulē.”

Lai pretotos kurnēšanai, aprunāšanai, man ir dots brīnīgais ierocis – lūgšana. Vēstulē Efeziešiem apustulis Pāvils rakstā: “Ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdī; (..) arī par mani, lai mana mute droši atvērtos runai un es bez bailēm varētu sludināt evaņģēlija noslēpumus.” (Efez 6,18-19) Esmu pārlicināta, ka šāda rīcība ne tikai palīdzēs priesteriem pieaugt svētumā, bet izmainīs manu sirds skatienu un nostāju!

Ticīgajai tautai jālūdzas ne tikai par jauniem paaicinājumiem uz garīgo kārtu, bet arī par priesteriem, lai viņi spētu pastāvēt savā aicinājumā.

Pievienojies lūgšanai par priesteriem arī Tu! Sazinies ar grupas koordinatori pa tālruni 26117578.

BAZNĪCAS ĒRĢELNIEKS PĒC AICINĀJUMA

Madonas katoļu baznīcā ērģelnieka un kora vadītāja pienākumus šovasar uzsāka **Jānis Trūps**. Jānis ir Ļaudonas jauktā kora "Lai top", Aizkraukles viru kora "Staburags" diriģents un Nagļu sieviešu vokālā ansamblja "Ilūzija" vadītājs.

Jau tavs uzvārds liecina, ka nāc no Latgales, lūdzu, pastāsti par savu bērnību un ticības aizsākumu!

Bērnība iesākās 90. gadu sākumā, kad Latvija ieguva neatkarību. Bija grūti, kas man kā bērnam tolaik tā nelikās, bet, atskatoties pēc gadiem, šodien konstatēju, ka tas tā tiešām bija. Dzīvojām diezgan nabadzīgi, kā daudzi toreiz. Bet kaut kā dzīvojām: bija savs dārziņš, un mūs balstīja vecmamma no laukiem ar piena produktiem.

Par ticības dzīvi runājot, jāpiemin atkal vecmamma, kas tajā virzienā iegrozīja. Daudz laika bērnībā pavadīju pie viņas, tāpēc svētdienu un svētku dienu neatņemama sastāvdaļa bija iešana uz baznīcu. Baznīcas torņus varēja labi redzēt jau no mājas. Iešana uz baznīcu bija pašsaprotama lieta, un nekādu diskusiju, ka varētu neiet, nebija.

Kur esi mācījies un studējis mūziku?

Mūzikas pirmsākumi saistāmi ar Viļānu mūzikas skolu, kuru pabeidzu kā akordeonists. Pēc tam devos uz Daugavpils mūzikas vidusskolu, kur pabeidzu kordiriģentus un Baznīcas mūzikas dzīves organizatorus. Pēc tam mācījos Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā — pabeidzu mūzikas skolotāju specialitāti un vēlāk otru reizi beidzu arī kordiriģēšanas specialitāti.

Ceļu mūzikā izvēlējos tāpēc, ka neko citu jēdzīgu darīt nemācēju. Atceros, kad mūzikas vidusskolā kopmītnēs mums kādā istabiņā bija kopīga draudzīga sanāksšana, daudzi teica, ka varēja iet uz turieni vai turieni, bet aizgāja uz mūzikas vidusskolu.

Kad pienāca mana kārta, teicu, ka neko citu labu nepratu, tāpēc devos uz mūzikas vidusskolu.

Pirmais, kas sniedz gandarījumu, ir tas, ka tiešām esi izvēlējies to, kas ir tavējais. Jo neviena profesija nav bez savas garozas. Ir visādi kāpumi un kritumi, un, ja tas, ko tu dari, tev nepatīk, tad ir grūti no krituma piecelties. Tāpēc ir svarīgi lūgties par savu aicinājumu, lai būtu savā istajā vietā, jo tad vieglāk pārciest grūtumus un neveiksmes.

Kā raksturotu mūsu draudzes kori? Vai redzi tā izaugsmi un iespējas?

Atnākot konstatēju, ka koris no iepriekšējiem kora priekšniekiem bija atstāts tādā kā bāreņa lomā. Daudz kas bija atstāts pašplūsmā, un, vārdu sakot, bija jāsāk no nulles.

Kolektīva izaugsmi, protams, es vēlētos, jo par nožēlu jāatzīst, ka daudz kur baznīcu koriši vai nu nikuļo, vai ir jau iznīkuši. Pat pilsētas vairs nevar lepoties ar labiem baznīcu koriem. Tur ir daudz iemeslu – gan tas, ka trūkst normālu ērģelnieku, gan attieksme no prāvestiem. Domāju, ka ar Dieva palīdzību mūsu korim ir iespējama izaugsme. Vēlētos, lai arī dziedātāji saprot, ka tikai kvalitatīvi izpildot mūziku un saprotot dziedāto vārdu var pēc iespējas vairāk tuvoties Dievam.

Ko Tev nozīmē piederība Baznīcai?

Piederība Baznīcai tā ir piederība Dievam! Par ticības praksi jāsaka, ka ne jau pie ērģelēm es *nokritu no gaisa*. Man viss iesākās no *lejas*: bērnībā kā ministrants sāku piekalpot pie altāra (kad ir iespēja un varēšana, arī šobrīd joprojām to daru), pēc tam biju zakristijans un ceremonārijs pie svinīgiem dievkalpojumiem un tad tikai tiku pie ērģelēm. Tāpēc uz daudzām lietām man ir citādāks skatījums, jo esmu tanī visā daudz vairāk iekšā, nekā ērģelnieki, kas nav tik

Jānis Trūps (centrā) Liturģiskās mūzikas darbīcu laikā.

dziļi Baznīcas dzīvei gājuši cauri.

Ikdienas ticības dzīve man ir lūgšana un garīgās literatūras lasīšana. Protams, tam vajadzētu veltīt daudz vairāk laika, bet pateicos Dievam, ka varu izpildīt kaut minimumu.

Esi trīs vienā – ērģelnieks, diriģents un, ja vajag, solists. Kā centies uz pilnību?

Tas, kas esmu, nenozīmē, ka par to esmu sajūsmā. Daudz kas jādara, jo trūkst resursu. Kaut runājot par Ļaudonas jaukto kori. Piemēram, Rīgā un Pierīgā korim ir gan kormeistars, gan vokālais pedagogs, gan koncertmeistars. Novados daudz jādara pašam – jābūt gan par vokālo pedagogu, gan koncertmeistaru, ja sarunātais koncertmeistars uz koncertu tomēr netiek.

Runājot par pilnību, kā savulaik teica mana pirmā diriģēšanas skolotāja Terēze Broka, mākslā nav ne griestu, ne grīdas. Līdz ar to arī pilnību sasniegt nav iespējams. Visa dzīve pāriet šajā tieksmē. Mākslas priekšā visu dzīvi tāpat paliec par skolnieku. Protams, cenšos sekot daudz kam jaunam un labam, kas ienāk mūzikas dzīvē saistībā arī ar Baznīcas mūziku – piedalos ērģelnieku kursos, rekolekcijās. Viens ir

skaidrs, ka šobrīd Svēto Misi es noteikti vairs nespēlēju tā, kā pirms 15 gadiem. Daudzas lietas Baznīcas mūzikā mainās uz labo pusi, jo beidzot pēc padomju gadiem uz Latviju aicina arī zinošus speciālistus no ārvalstīm. No viņiem var daudz mācīties, kaut pieminot Franci Karlu Praslu no Austrijas. Prasls vairāk strādāja ar gregoriku, bet tanī pašā laikā ļoti smalki stāstīja par liturģijas niansēm katrā liturģiskajā laikā.

Vai mūsdienu cilvēks paliks uzticīgs Kristum?

Izklausās ļoti pravietisks jautājums, uz kuru noteikti gribat sagaidīt pravietisku atbildi. Grēka dēļ mēs visi savā ziņā esam neuzticīgi. Tikai jautājums, kā ar to cināties? Ir neuzticības, ko caur Grēksūdzes sakramentu varam labot, un ir tādas, kad cilvēks vispār atstāj ticību... Cilvēks, kas dzīvo lūgšanu dzīvi savā ikdienā, ir spējīgs palikt uzticīgs. Tā kā cilvēkā jau no dzimšanas ir ielikta ilgas pēc Dieva, tad arī, ja nobrauc no trases, ir iespēja tikt atpakaļ. Līdzekļi, lai paliktu uzticīgi Dievam, ir. Jautājums tikai, cik paši spējam tos izmantot un iesaistīties savas dvēseles pestīšanā.

Jautāja Inese Elsiņa

PĀRDOMAS PAR IEKŠĒJO LŪGŠANU

Kas ir iekšējā lūgšana? Svētā Terēze no Jēzus atbild: "Iekšējā lūgšana, pēc manām domām, nav nekas cits, kā tuva saskarsme draudzībā ar To, par kuru zinām, ka Viņš mūs mil; šajā laikā mēs paliekam divatā mīlestības apmaiņā." (KBK2709)

Iekšējā lūgšana meklē To, "ko mana dvēsele mil" (Dz 1, 7). Tas ir Jēzus, un Viņa – Tēvs. Mēs meklējam Viņu, jo vēlēties Viņu vienmēr nozīmē iesākumu mīlestībai; un Viņš tiek meklēts tīrā ticībā, šajā ticībā, kurai pateicoties mēs piedzimstam no Viņa un dzīvojam Viņā. Iekšējā lūgšanā var joprojām kaut ko apcerēt, taču skatiens ir vērst uz Kungu. (KBK2709)

Iekšējās lūgšanas **brīža un ilguma** izvēle ir atkarīga no gribas noteiktības. Izbrīvējam laiku Kungam ar stingru apņemšanos neatņemt Viņam šo laiku, lai arī kādi būtu tikšanās pārbaudījumi un dvēseles sausums. Uzsākt iekšējo lūgšanu var vienmēr, neatkarīgi no veselības stāvokļa, darba un emocionālajiem nosacījumiem. Sirds ir tā vieta, kur meklējam Kungu un kur sastopamies ar Viņu garīgajā nabadzībā un ticībā. (KBK2710)

Iekšējo lūgšanu uzsākam analogiski kā euharistisko Liturģiju: sakopojam sirdi un visu savu būtņi, Svētā Gara vadībā ieejam Kunga mājoklī, kas esam mēs paši, uzmodinām ticību; noņemam savas maskas un pievēršam sirdi Kungam, kurš mūs mil, lai atdotu sevi Viņam kā upurdāvanu, kurai nepieciešama attīrīšanās un pārveidošanās. (KBK2711)

Iekšējā lūgšana ir Dieva bērna **lūgšana**, piedošanu saņēmuša grēcinieka lūgšana, kas piekritis saņemt mīlestību. Iekšējā lūgšana ir **dāvana**, žēlastība, kas var tikt saņemta tikai pazemības un nabadzības garā. Iekšējā lūgšana ir **derība**, kuru Dievs noslēdzis mūsu būtņes dzīlēs. Iekšējā lūgšana

ir **vienotība**: tajā Svētā Trīsvienība veido cilvēku, Dieva attēlu, atjaunojot viņu "pēc savas līdzības". (KBK2713)

Iekšējā lūgšanā Tēvs caur savu Garu mūs apveltī ar spēku, lai mūsos nostiprinātos iekšējais cilvēks, lai Kristus caur ticību iemānotu sirdis un lai mēs iesakņotos mīlestībā un balstītos uz to. (KBK2714)

Iekšējā lūgšana – īpaši kontemplācijas pakāpē – ir **raudzišanās** ticībā uz Jēzu.

"Es raugos uz Viņu, un Viņš raugās uz mani," svētajam prāvestam Jānim Marija Vianejam teica kāds Arsas zemnieks, stāstīdams par savu lūgšanu tabernākula priekšā. Šāda uzmanība pret Viņu nozīmē atsacīšanos no sava "es". Jēzus skatiens šķīsti sirdi. Viņa skatiens gaismā apgaismo mūsu sirds acis; tā palīdz iemācīties visu uzlūkot Viņa patiesības gaismā. Kontemplācija ir vērsta arī uz Kristus dzīves noslēpumiem. Tādējādi tā māca "pazīt Kunga dzīvi no iekšienes". (KBK2715)

Iekšējā lūgšana ir **ieklausīšanās** Dieva Vārdā. Šī ieklausīšanās nav pasīva, tā ir paklausība ticībā, tā ir kalpa pilnīga pakļaušanās un bērna mīloša piekrišana.

Iekšējā lūgšana ir **klusums**, "nākamās pasaules simbols", "klusējošā mīlestība". Vārdi iekšējā lūgšanā nav runu plūdi, bet salmiņi, kas uztur mīlestības uguni. Šajā klusumā, kas ārējam cilvēkam ir nepanesams, Tēvs saka savu iemīļoto Vārdu, kurš cietis, miris un augšāmcēlies, un šajā klusumā Dēla Gars mums ļauj piedalīties Jēzus lūgšanā. (KBK2717)

Iekšējā lūgšana ir **vienotība** ar Kristus lūgšanu tik, cik tā ļauj mums piedalīties Viņa noslēpumā. Kristus noslēpumu Baznīca svin Euharistijā, un Svētais Gars ļauj to piedzīvot iekšējā lūgšanā, lai caur mīlestību to īstenotu darbībā. (KBK2718)

Sagatavoja priesteris Māris Ozoliņš

SVĒTĀS TERĒZES NO LIZJĒ KLĀTESAMĪBA MANĀ DZĪVĒ

Svētums ir uzticēšanās un mīlestības ceļš.
(Sv. Terēze no Bērna Jēzus)

1996. gadā mūsu ģimenē piedzima un smagi saslima dēliņš Edvards. Būdama ne tikai neticīga, bet gana pārliecināta ateiste, tomēr intuitīvi tvēros pie "pēdējā salmiņa". Mājās atradu nelielu svētbildi un grūtākajos mirkļos bezvārdu skatienos to uzlūkoju. Vienmēr nēsāju to līdzīties vāciņā.

Kad dēliņš trīs ar pus mēnešu vecumā tomēr nomira, biju ļoti apvainojusies uz Dievu, man nevainīga bērniņa nāve likās ļoti netaisna. Pases vāciņā svētbilde tomēr turpināja ceļot man līdzīties visās gaitās.

Ar laiku mainījās tik daudzi notikumi dzīvē, ka biju nonākusi līdz atziņai: "Atlikuši tikai divi ceļi – vai nu zem zemes, vai pie Dzīvā Dieva." Zem zemes nedrīkstēju. Mums tobrīd bija divi mazi bērni. Dēlam 4 gadi, meitiņai tikai gadiņš.

Tā nu 1994. gada augustā sadūšojos un devos uz vietējo katoļu baznīcu, lai mēs visi trīs tiktu nokristīti. Vīrs bija kristīts jau bērībā. Bērni kļuva par kristiešiem 2. oktobrī, bet man bija jāiziet sagatavošanās mācība, līdz 17. decembrī saņēmu gan Kristības, gan Laulības sakramentus. Vīram tas bija grūts laiks. Viņš nekādi nevarēja saprast, kā no pilnīgas ateistes sieva varēja pārvērsties par dedzīgu kristieti.

Pagāja daži mēneši. 1995. gada martā jau aizgūtnēm tvēru visu, ko toreizējā Katehētikas institūta lektori un pasniedzēji man varēja atklāt par Dieva dabu, ticības

patiesībām un garīgo dzīvi. Institūtā pie sienas no fotogrāfijas uz mums lūkojās svētā Terēze no Lizjē. Bet pārsteigums vēl tikai gaidīja savu īsto brīdi.

Mainot pases vāciņu, izņēmu svētbildi un novietoju to viesistabas plauktā goda vietā. Kādu pēcpusdienu, dzerot tēju, mana krustmāte, ieraugot bildi, iesaucās: "O, mazā Terēzīte!" Es neizpratnē pētīju uzrakstus, jo biju pārliecināta, ka attēlota Dievmāte.

Tad, lūk, kurš mani visus šos astoņus gadus pazemīgi vadīja, lai aizvestu pie Dzīvā ūdens Avota! Abas ar krustmāti apraudājāmies. Izrādās, ka arī manā dzīves ceļā ir nolijis Terēzītes lūgšanu svētīgais rožu ziedlapiņu lietuis! Tik klusi, nemanāmi, bet ļoti dziļi piesātinājis dvēseli, ka ilgas pēc Dieva pārspēja visus prāta noliktos aizspriedumus un šaubas.

Šī gada 8. septembrī šī mazā svētbildīte mūsu ģimenē svinēja savu 95. dzimšanas dienu. Tā tika dāvināta manai vecmāmiņai Martai Bondarei (laulībā – Liepiņai) Jēzus Sirds Intronizācijas piemiņai, padomju gados izvestai Kūkojos. Tātad vai nu mūsu dzimta, vai Kūkoju draudze 1924. gada 8. septembrī īpašā rituālā tika veltīta Jēzus Vissvētākajai Sirdij.

Pateicos Trīsvienīgajam Dievam, ka caur vecmāmiņas Martas aizlūgšanām un ar svēto palīdzību esam atvesti un nodoti Viņa gādīgajās rokās un šogad varēsīm svinēt 30 gadus Dieva Bērnu godā.

Anita Liepiņa no Kokneses Sv. Jāņa Kristītāja draudzes

BAZNĪCAS JUBILEJA UN ARHIBĪSKAPA VIZITĀCIJA

Mirkļis no svētkiem Kokneses baznīcā.

Ir aizritējuši skaisti svētki Kokneses svētā Jāņa Kristītāja draudzē – 85 gadu jubileja un arhibīskapa Zbigneva Stankeviča vizitācija.

Jau ienākot baznīcā uz svētku Misi, Jēzus man ļāva sajūst, cik ļoti Viņš ilgojas būt pamanīts un nolikts centrā. Viņš vienmēr ir dzīvs un klusi klātesošs tabernakulā, bet vai mēs to vienmēr apzināties un veltām Viņam savu uzmanību?

Liels bija prieks, kad arhibīskaps sprediķi un uzrunā draudzei vēstīja par draudzes un kristieša briedumu, kas izpaužas tajā, ka ticīgo skatieni ir vērsti uz Kristu. Var mainīties apstākļi, var mainīties priesteri, bet Jēzus aizvien ir tas pats, vienīgais uztica-

mais, nemainīgais! Caur skatienu uz Kristu tik daudz kas top redzams – Viņš pats un cilvēki mums apkārt, un galu galā ieraugām arī sevi patiesajā gaismā. Tā nu es ieguvu dubultu apliecinājumu tam, cik liels ieguvums un gudrība ir kristocentrisms.

Gan Svētās Mises laikā, gan agapē Dievs deva pamanīt, cik svarīgi ir būt klausītājam un skatītājam, jo tikai tā rodas patiesa pazišana. Īpaši agapē vēroju un priecājos, kā cilvēki atveras, kad tiek uzklausīti, cik skaista no tā veidojas sadraudzība, un tad, kad otrs tiek sadzirdēts, var sākt veidoties kaut kas jauns un skaists. Lai top!

Jolanta Vēvere

BAZNĪCAS 85 GADU SVINĪBAS

7. septembrī Kokneses draudze piedzīvoja skaistus svētkus. Visiem, kuri bija iesaistīti to organizēšanā, Dievs stiprināja ticību, piepildot sirdi ar gandarījumu un dodot apjausmu saskaņā ar Viņa apsolījumu: „...cilvēkiem tas nav iespējams, bet Dievam

visas lietas ir iespējamas.” (Mt 19, 26)

Nedēļas pirms svinībām svētku īstenošana šķita neiespējama, jo laika šķita par maz, naudas līdzekļu – par maz, turklāt daudziem bija citi plāni. Tomēr izvēlējamies ļaut Svētajam Garam mūs pārsteigt,

tāpēc sākām darboties.

Arhibīskaps, kura īpašā Dieva dāvana ir tēvišķība, viesmīlība un sirds siltums, atvēra klātesošo sirdis un iedrošināja. Svētās Mises laikā mūsu ģimenes vidējā meita Laura saņēma Iestiprināšanas Sakramentu. Gatavojoties šim notikumam, bija iespēja vēl vairāk pārdomāt minētā Sakramenta nozīmi. Man kā mammai tas bija emocionāls brīdis, jo tieši šajā draudzē Laura ir uzaugusi.

Pēc Svētās Mises palikām Dieva klātbūtnē, lai Viņu slavētu ar dziesmām, pateicoties par visu, ko Viņš mūsu draudzē ir darījis un ko plāno veikt. Liels prieks bija satikt Kokneses draudzes ilggadējo prāvestu Jāni Zviedrānu, Viņa mīlestība uz cilvēkiem un humora pilnais, dzīvais stāstījums par darbu draudzē un Kokneses baznīcas at-

jaunošanu lika pasmaidīt un ilgoties pēc sadraudzības. Šķita, ka tagadne satiekas ar pagātņi, lai iedrošinātu skaistai nākotnei. Baznīcas svētkos ar mums bija arī māsa Kristīne no Kokneses Eвангелiski luteriskās draudzes, Pļaviņu Romas katoļu draudzes, un ieradās Aizkraukles novada pašvaldības vadītāji.

Saviesīgā daļa turpinājās mājīgā viesu namā. Uz terases baudījām gardu maltīti, ļāvāmies sadraudzībai un pat individuālām aizlūgšanām.

Dievs visus vienoja un atklāja, kā Viņam uzticēties, kalpot, kā svinēt, priecāties un kā vienkārši būt kopā. No sirds esam pateicīgi draudzes jaunajam prāvestam Pāvilam Kamolam, kurš svētkos bija līdzās!

Marija Vilde

CEĻOJUMS SIMFONIJAS PASAULĒ

Gribu pastāstīt par septembrī dzirdēto Latvijas Nacionālā Simfoniskā orķestra jaunās sezonas atklāšanas koncertu GORĀ.

Tas bija unikāls muzikāls piedzīvojums, kurā varēja dzirdēt stīgu, pūšamo un sitamo instrumentu grupu ar perfektu skaņu un dinamiku. Orķestri diriģēja izcils somu diriģents Tarmo Peltokoski (attēlā), kura karjera ir pašā sākumā, bet viņa talants un enerģija uzrunāja gan mūziķus, gan skatītājus.

Klausoties Gustava Holsata skaņdarbu “Planētas”, varēja izjust plašu emociju spektru: bailes un spriedzi, kā arī prieku un mieru. Tas saistījās ar katras planētas simboliku: Marss – kara nesējs, Venēra – miera simbols, Jupiters – prieka nesējs, Saturns – vecuma raksturotājs, Merkurs – spārnotais vēstnesis. Mūzika piedāvāja aizplūst līdz ar

skaņu tik dažādu emociju pasaulē.

Klausoties mūziku filmā “Antarktīdas Skots”, manī radās pārdomas par cilvēku drosmi un izturību ekspedīcijas laikā uz

Dienvidpolu. Varēja arī sajust dziļas skumjas par dabas varenību un dzīves traģēdiju, kad skarbu apstākļu dēļ ekspedīcijai nācās iet bojā. Koncertā pati jutos kā ceļojuma dalībniece uz Antarktīdu, piedzīvojot tās skaistumu un arī draudus. Raisījās domas par cilvēka spēku un arī ievainojamību.

Līdz šim vairāk apmeklēju šlāgermūzikas koncertus.

Simfoniskā mūzika ir sarežģītāka, bet tā veicina domāšanu un iedziļināšanos. Man tas bija skaists intelektuāls izaicinājums. Iesakam katram apmeklēt šādus kvalitatīvus koncertus!

Anita Seikovska

FANTASTISKĀ JAUNIEŠU NOMETNE "OĀZE"

Vasaras noslēdzošajā nedēļā mēs, 4 jaunieši no Madonas katoļu draudzes, devāmies uz kristīgo jauniešu nometni "Oasis". Nometne pirmo reizi Latvijā notika 2012. gadā. Tā paredzēta jauniešiem vecumā no 14 līdz 18 gadiem.

Šovasar aktivitāte notika ļoti skaistā un klusā vietā pie jūras – Mazirbē, kur pulcējās vairāk nekā 70 dalībnieku un gandrīz 40 animatoru.

Katru dienu sākam ar rīta rosmi, pēc tam uzņēmām garīgās brokastis, lasot psalmus. Sekoja brokastis, slavēšana, lekcijas, meistarklases un dažādas aktivitātes. Sirdī noteikti paliks diena, kurā devāmies uz jūru.

Pie jūras notika lekcijas un Svētā Mise, kas bija viens no sirdij siltākajiem notikumiem nometnes laikā, jo apkārt bija viss skaistais, ko Dievs radījis – gan viņa mīļie bērni, gan ūdens un daba.

Nevar nepieminēt dalīšanos mazajās grupiņās – man pašai tā bija viena no mīļākajām dienas aktivitātēm, jo grupas vadītāji un dalībnieki bija patiesi ieinteresēti. No tā daudz ieguvu, jo ikdienā diemžēl nesanāk satikt tik daudz līdzīgi domājošu jauniešu.

Katru vakaru piedzīvojam īpaši mums veidotu garīgo ceļojumu – Krusta ceļu, Kristības atjaunošanas, Svētā Gara izliesānās vakaru un ļoti skaistas un aizkustinošas aizlūgšanas un slavēšanas. Neizpalika noslēdzošā vakara ballīte, kurā piedalījāmies viktorinā, vērojām oāziešu talantu šovu un kārtīgi izdejojāmies.

Pateicība Dievam par nometnes veidotājiem, jo, aprunājoties ar citiem jaunie-

šiem, sapratu, ka viņu ticības ceļš ir sācies tieši Oāzē.

Savos iespaidos dalījās arī **Patricija**:

"Oāzē biju pirmoreiz, bet par nometni zināju jau agrāk, un, ejot svētceļojumā, par to sīkāk izstāstīja Daniels. Izklusējās tik aizraujoši, tādēļ izdomājām, ka mums jābrauc. Tā kā nometne norisinājās tik tālu, ceļš no Madonas bija garš, taču, braucot autobusā ar jauniešiem, laiks paskrēja nemanot.

Pirmo vakaru pavadījām iepazīstoties ar pārējiem jauniešiem. Ļoti sirsnīgi tiku apsviekta vārda dienā, saņēmu našķus, skaistu dziesmu, mīļus apskāvienus.

Mūsu vakarus aizpildīja Krusta ceļš, slavēšana pie uguns-kura un baznīcā. Nometnes pēdējā vakarā spēlējām spēles, dejojām, jaunieši parādīja savus talantus un ievēlējām Oāzes karali un karalieni. Tas bija neaizmirstami!

Visvairāk atmiņā paliks diena, kad gājām uz jūru un Svētā Mise norisinājās ārā – uz sedziņām sūnās. Jauniešiem patīk pieredzes stāsti, aizlūgšanas un sajūtas, ko pirms tam nebiju izjutusi – no sirds priecājos, ka bija iespēja piedalīties Oāzē. Šis noteikti bija viens no labākajiem piedzīvojumiem šovasar!"

Oāze – tā ir mīlestība un patiesi draugi, ar kuriem dalām savu lielo vērtību – ticību. Tie ir draugi, kas nu jau mājā sirdī. Ne velti paši oāzieši sauc šo kopienu par ģimeni.

Nometnes notiek katru skolēnu brīvlaiku, tāpēc noteikti aicinām pievienoties Oāzes lielajai ģimenei jau rudenī!

Paula Madžule

ESI SVEICINĀTA, SVĒTĀ FILOMENA!

2023. gada februārī iepazinās ar svēto Filomenu, piedaloties Svētajā Misē Gulbenē, un viņa kļuva par manu mīļo svēto draudzeni. Mīlestība no dvēseles pirmā acu skata. Atbraucot mājās, katru dienu lūdzos sv. Filomenas kronīti, nodomu bija daudz – ikdienas dzīve kļuva arvien harmoniskāka, modos priecīga, optimistiski noskaņota. Ikvienā mēneša pirmajā sestdienā centos būt Gulbenes baznīcā, lai piedalītos iemīļotās draudzenes godam veltītajā Svētajā Misē. Pagājušā gada rudenī agapē iecienāju par to. Liecība bija vienkārša, bet uzrunājoša, man palūdza uzrakstīt rakstu. Bet pagāja gads līdz rakstu... Un šobrīd liecinu ne vairs par vienkāršām lietām, bet par svarīgām saņemtām žēlastībām caur svētās aizbildniecību pie Dieva.

Ir pagājuši deviņi mēneši, kad, pateicoties sv. Filomenas uzklaušītajām lūgšanām, esmu piedzīvojusi no jauna savā personīgajā dzīvē. Pagājušā gada rudenī ģimenes dzīvē piedzīvoju ilgstošu skumju, pārbaudījumu, zaudējumu, vilšanās ilgu periodu. Man bija tikai Dievs, uz ko pašāvos, Jaunava Marija un sv. Filomena, kuru biju tik ļoti iemīlējusi. Lūdzos sv. Filomenas kronīšus dažreiz desmit reizes dienā. Tik ļoti ticēju, ka svētā man palīdzēs, lūgs par mani Dievu. Gāja dienas, nedēļas, mēneši, un svētā man patiešām palīdzēja. Dzīves ne tik vieglajā ceļā tika atsūtīti cilvēki, kurus sauca par eņģeļiem, sastapu jaunus draugus,

nokļuvu Medžugorjē, tiku dziedināta un atjaunota garīgi un fiziski. Pāri visam tā bija liela Dieva žēlastība, kuru izlūgt man palīdzēja sv. Filomena.

Atkal ir atnācis rudens, atkal pabiju Gulbenē, sv. Filomenas godam veltītajā Svētajā Misē, lai pateiktos par brīnumiem, kas notikuši. Šķiet, manas smaidošās acis un sirds ir liecība tam, ka, lūdzoties sv. Filomenas aizbildniecību, var notikt brīnumi, kuri nav tādi, kādus vēlējos redzēt, bet tas patiešām ir īsts brīnums, ka, neskatoties uz ciešanām, esmu kļuvusi stiprāka, piepildītāka, caur savas dzīves pārbaudījumu pārvarēšanu varu iedvesmot citus.

Ticība uz svēto relikviju spēju veikt brīnumus ir patiesa. Tā ir apbrīnojama Dieva žēlastība, ka Gulbenes baznīcā atrodas sv. Filomenas relikvijas un viņas godam katra mēneša pirmajā sestdienā tiek svinēta Svētā Mise. Pateicība prāvestam Gaitim Dubultam par to, ka ikreiz tiek uzaicināts priesteris no citas draudzes. Septembrī Svēto Misi celebrēja priesteris Ronalds Melkers, klausījos katrā viņa teiktajā vārdā un aptvēru, cik maz vēl zinu.

Evaņģēlizācija ir kristiešu galvenais uzdevums Baznīcā. Caur savu pieredzi un ticību, iespējams, nedaudz izdodas to veikt, jo man apkārt ir draugi, kas arī ir iemīlējuši sv. Filomenu. Un caur mīlestību uz svēto viņi ir iemīlējuši Kristu.

Patiesā cieņā – Sandra Rēzeknē

ESI VĒRĪGS, LASI UZMANĪGI! UZDEVUMS IKVIENAM

Lasi pazīstamo lūgšanu un no kļūdainajiem burtiem veido atslēgas vārdu! Mili un bieži godini Dieva Māti Mariju!

Lai veicas!

Palmira Gailite

Esi sveicinuta, Marija, žēlastības pilnā, Kungs ir ar tevi; Tu esi svētīta starrp sievietēm, un svērits ir Tavas nīesas auglis Jēzus. Svētā Morija, Dieka Māte, lūdz par mums, grēciniekiem, tagad un mūsu naves stundā. Amen.

„VIENA DIENA LATVIJĀ KĀ KATRA DIENA SPĀNIJĀ”

27. jūnijā, svinot Sv. Jēkaba svētkus, notika Camino pārgājieni „Viena diena Latvijā kā katra diena Spānijā”. Varēja izvēlēties kādu no 24 posmiem, lai kopā ar citiem piedzīvotu Santjago ceļa pieredzi mūsu pašu skaistajā zemē.

Pieteicos posmam Cēsis–Līgatne. Pirms aplūkot Sv. Jāņa baznīcu, kur pēdējos izrakumos atrasts neskarts gliemežvāks, kas liecina par daudz senākām svētceļnieku tradīcijām, izveidojām iepazīšanās apli, lai dažos vārdos pastāstītu par sevi. Bijām 24 cilvēku grupa – gan ģimenes, gan draugu kompānijas un pat divi puīši no Austrālijas. Kādam aiz muguras jau vairāki svētceļojumi uz Santjago de Kompostela, kāds pamēģinājis Latvijas posmus, bet cits nolēmis ceļā doties pirmo reizi.

Kopīgā lūgšanā uzticējām Dievam šo

dienu un devāmies ceļā. Mums priekšā bija 26 km. Saules apspīdēti, soļojām ārā no pilsētas. Pēc pāris kilometriem konstatēju, ka nevaru atrast telefonu. Vajadzēja meklēt palīdzību pie grupas biedriem, kuri ātri atrisināja problēmu, sazinoties ar baznīcas gidu. Šī situācija palīdzēja iepazīt cilvēkus līdzās un sasaucās ar Vārdu, ko saņēmu apstāšanās vietā: „Svētīgs tu esi, ceļinieki, ja tu atklāj, ka viens solis atpakaļ, lai palīdzētu citam, ir vairāk, nekā simts soļu uz priekšu, neradot, kas notiek līdzās.”

Sarunās ar grupas biedriem pievarējām nākamos kilometrus gar Gaujas malu. Sasniedzām kamieļu parku „Rakši”. Mūs viesmīlīgi uzņēma saimniece, cienājot ar kamieļmātes piena vafelēm, maizi, konfektēm. Viņa dalījās ar liecību par izdegšanu un to, kā kopā ar citiem uzņēmējiem

Svētceļotāju grupa. Augšējā attēlā – madonietes Mārite un Anita.

nokļuva Santjago ceļā.

Turpinājām ceļu līdz Zvārtes iezim, tālāk pa taku gar likumaino Amatas upi, atbalstot cits citu. Bija vienmuļāks posms, kur dažus nogurušos ceļiniekus paņēma auto. Tas bija brīdis, kad varēju iet viena – klusumā pārdomājot dienas Evaņģēlija vārdu. Bija iespēja paiet arī gabaliņu ar grupas vadītāju Vitu, kura liecināja par Dieva vadību un pārsteidzošu lietu sakārtošanos, lai dotos ceļā uz Spāniju, par ko klusībā ilgojās.

Noslēgumā strūklaka deva kolosālu iespēju veldzēt savas nogurušās kājas

spirdzinošā ūdenī, klausoties aizraujošos stāstos par Ligatni. Pirms atvadīties, lai nākamgad atkal satiktos šajā vietā, katrs dalījāmies ar pārdomām par aizvadīto dienu. Atziņas skanēja, ka tā bija Dieva Žēlastība, kas mūs tik viegli vadīja un sargāja. Pateicība par prieku mūsu sirdīs, par līdzcilvēku, caur kuru Dievs atbild un dzīves situācijām. Mums dota tik brīnišķīga vieta, kur dzīvot! Ceļu veido cilvēks, un tā ir bagātība. Izskanēja arī vēlme turpināt iet... Tiekamies ceļā!

Mārite Kampāne

“JĒZUS MARŠS” IESĀK JAUNU TRADĪCIJU LATVIJĀ

14. septembrī Rigā pirmo reizi tika rīkots starpkonfesionāls kristiešu gājiens “Jēzus maršs”. Tā aizsākumi meklējami 1987. gadā, kad Londonas ielās izgāja daudzi ticīgie, lai kopā lūgtos un slavētu Dievu. Gājiena galvenais vēstījums ir svinēt un pasludināt Jēzus Kristus uzvaru, apvienojoties neatkarīgi no konfesijas vai draudzes piederības.

Pasākuma apmeklētāji pulcējās Vērmanes dārza estrādē, kur pirms gājiena norisinājās slavēšana. Pēc kopīgās lūgšanas ar dziesmām ticīgie devās ceļā no Vērmanes dārza uz Doma laukumu. Apstāšanās vietās pie Brīvības pieminekļa un Rātslaukumā Dieva vārdu sludināja mācītāji, kā arī biskapi. “Jēzus marša” galapunktā – Doma laukumā – bija sajūta, ka esam Jēzum veltītā festivālā, jo cilvēki dziedāja, dejoja un

priecājās. Starp pasākuma apmeklētājiem bija jaunieši, ģimenes ar bērniem, arī seniori, un visus dalībniekus vienoja ticība Jēzum, vēlme to apliecināt. Gājiena dalībnieki rokās turēja baltus balonus, bet daļai bija plakāti ar lūgšanām, saucieniem un

atsaucēm uz Bībeles tekstiem

Kā vēsti ziņu avoti, maršā piedalījās vairāki simti cilvēku, tomēr, piedaloties un ejot gājienā, bija sajūta, ka ticīgo skaits varētu būt mērāms tūkstošos.

“Jēzus maršs” ir tiešām spēcīgs mīlestības un ticības apliecinājums. Tas palīdz apzināties,

cik svarīgi ir “turēties kopā”, lai saglabātu kristietības garu Latvijā un pasaulē. Plānots, ka “Jēzus maršs” kļūs par ikgadēju tradīciju, kurā ticīgajiem pulcēties un kopā slavēt Dievu.

Paula Madžule

JĀZEPA VĪRU LŪGŠANU VAKARS PĻAVIŅĀS

Šo lūgšanu vakaru es gaidīju. Kad ikdienas skrējienā varēšu apsēsties, vienkārši ieelpot, nedomāt par pienākumiem, atpūsties. Iepriekš šādu atveldzēšanos atminos piedzīvojis Jāzepa vīru kolekcionārijās vai pavisam pirms gadiem – bērnu un jauniešu kristīgajās nometnēs. Bet tā bija kas cits: cita atmosfēra, cita noskaņošanās. Baseinā var iekāpt pa kāpnītēm, bet var arī ielēkt uzreiz. Un šī bija reize, kad to izdarīju, kā vairums baseinā būtu darijuši: ieskrējies (no darba gaitām), lēcies, un jau esmu no galvas līdz kājām Dieva miera ūdeņu aptverts.

Kopīgi ar Pļaviņu Jāzepa vīru lūgšanas grupas vīriem un priesteri Pāvilu Kamolu aicinājām tuvos gan Pļaviņu draudzē, gan citu Jāzepa vīru lūgšanu grupu dalībniekus ar ģimenēm, aicinājām ikvienu būt 20. septembrī uz lūgšanu vakaru.

Un mūsu aicinājumiem atsaucās. Tas, ko biju iedomājies pietrūkstam sev, izrādījās saistošs daudziem. Atsaucās vīrs ar ģitāru, plašu slavas dziesmu repertuāru un skanīgu balsi – Ivars no Līvānu katoļu draudzes, atsaucās Jāzepa vīru lūgšanas grupu dalībnieki no citām pilsētām, protams, Pļaviņu draudze – vīri, sievas, bērni un draugi.

Lūgšanās ļoti personiski piedomājām par Latviju, Latvijas pilsētām un novadiem, par katras vietas vadību un mums pašiem kā daļu no kopuma. Lūgšanu vakars patiesībā bija slavas dziesmu vakars, un dziedāšana, kā zināms, ir lieta, ko latvieši pieprot. Vajag pavisam nedaudz, lai balsis ieskanētos un sirdis atvērtos, un visi kopā būtu Dieva skanīgo miera ūdeņu aptverti. Pateicība Dievam! Dievs, svētī Latviju!

Gusts Jansons

MADONĀ SĀKSIES JAUNIEŠU ALFA

Sākoties jaunajam mācību gadam, Madonā sāksies arī jauniešu Alfa kurss. Šī ir bijusi pašu jauniešu iniciatīva un par to paties prieks! Turpmāk tiksimies ik trešdienas vakaru, lai kopīgi iepazītu un izprastu ticību gan klausoties lekcijas, gan diskutējot, gan uzdodot jautājumus, kā arī vienkārši aizraujoši kopā pavadot vakaru. Aicinām pievienoties jauniešus no 14 gadu vecuma. Pirmā tikšanās reize – 9. oktobrī plkst. 18 Madonas BJC Skolas ielā 8.

SVĒTCELŅIEKU ATKALSĀTIKŠANĀS PRIEKŠ

Šogad madonieši bija viena no lielākajām grupām, kas sasniedza Aglonu – 75 cilvēki. Maršruts veda gar gleznaino Lubāna ezeru, septiņās dienās veicot 160 kilometrus. Šajā laikā ļoti satuvinājāmies. Septembra izskaņā lielākā daļa no mums tikās baz-

nicā, vispirms uz slavēšanu un tad kopīgi svinētu Svēto Misi. Pateicība priesterim, kurš noslēgumā dāvāja īpašu svētceļnieku svētību. Savukārt pēc tam kopā pavadījām laiku baznīcas dārzā pie ugunsкура. Tik ļoti jau atkal uzjundīja sajūtas, ka šaubu nav – arī nākamgad madonieši dosies uz Aglonu!

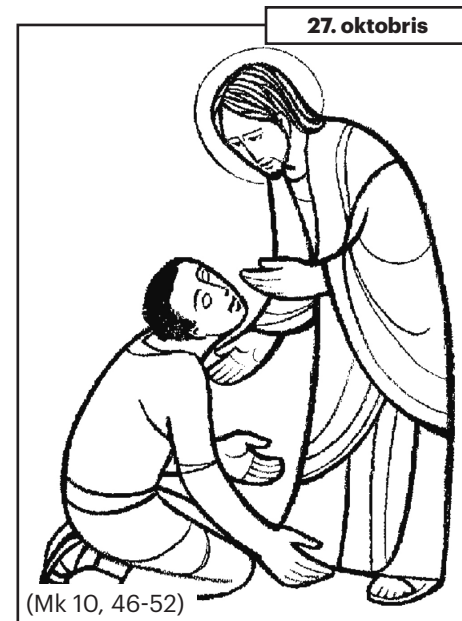
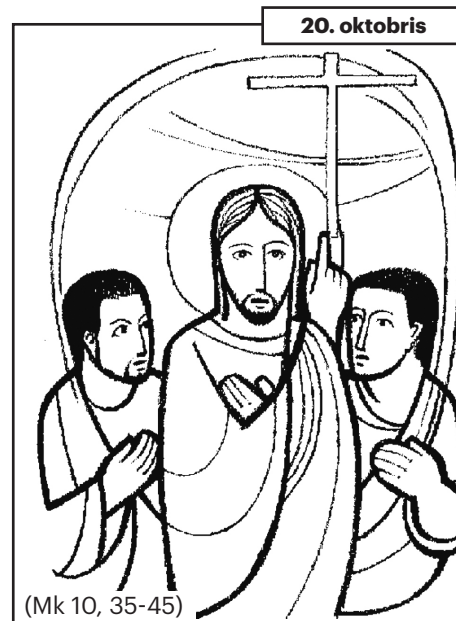
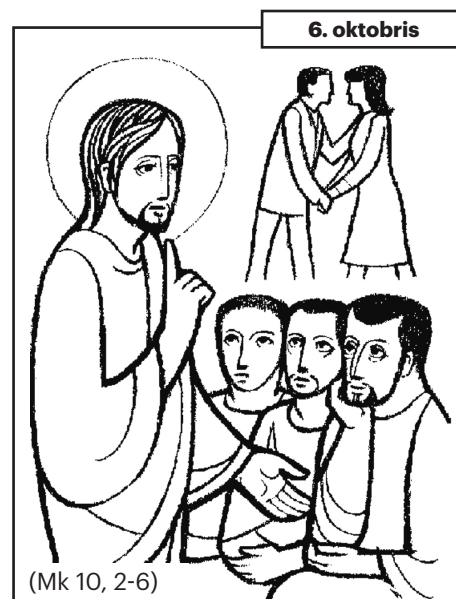
Liels atbalsts ceļā bija sponsori, tāpēc viņu nodomā Pateicības Svētā Mise notiks 6. oktobrī.

MADONAS DRAUDZE INSTAGRAMĀ

Jauniešu atbalstu guvusi ideja par draudzes kontu *Instagramā* ir realizēta. Tā ir vēl viena platforma, kur ne tikai savā starpā varam dalīties ar draudzes jaunumiem, bet ir lieliska iespēja, lai evaņģelizētu. Laiks iet un mums jāiet tam līdzi, cenšoties sociālos tīklus izmantot labā veidā – nesot Jēzus vārdu pasaulē. Atrodi mūs – @madonaskatoludraudze.

Ramona Veckalniņa

Svētdienas Evanģēlijs

DIEVS, AIZSARGĀ MANU ĢIMENI!

Ak, Dievs, mans Mūžīgais Tēvs,
caur Tava mīlotā Dēla
Jēzus Kristus Žēlastību
lūdzu aizsargā visos laikos
manu ģimeni no ļauna.
Dod mums spēku pacelties pāri
ļautiem nolūkiem
un palikt vienotiem mūsu
mīlestībā pret Tevi
un vienam pret otru.
Atbalsti mūs katrā pārbaudījumā
un ciešanās,

ko mēs varam piedzīvot,
un uzturi mūsos dzīvu mīlestību
vienam pret otru, lai mēs
paliekam vienotībā ar Jēzu.
Svētī mūsu ģimenes
un dod mums mīlestības dāvanu
pat nesaskaņu laikos.
Stiprini mūsu mīlestību, lai mēs
varam dalīties priekā par mūsu
ģimeni ar citiem; lai varam dalīties
Tavā Mīlestībā ar visu pasauli.
Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)
Konts: LV19UNLA0095132107450
Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)
Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)
Konts: LV49PARX0012759900001
Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE
(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)
Konts: LV44HABA0551033034903
Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziljevskis
(t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 27464820)
Konts: LV83HABA0551036163033
Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

*Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai
un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!*

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmira Gailīte, Ginta Ābeltiņa.
Vāka zīmējumu autore – Inguna Jankovska

Lappušu nosaukumos – citāti no 49. psalma.
Makets: Aina Pīdika. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.